

Ved at gennemgaa de Baner, hvis samlede Moderniseringsforanstaltninger andrager det fornævnte Beløb af 11,5 Mill. Kr., er Udvalget kommet til den Overbevisning, at en Del af Banerne efter deres finansielle Stilling og Forhold i det hele — herunder ogsaa den ved Gennemførelsen af de ønskede Foranstaltninger beregnede Balanceforbedring — er saadan stillet, at den til Foranstaltningerne fornødne Kapital ikke behøver at skaffes disse Baner gennem en Aktieudvidelse, i hvilken Staten skulde deltage, eller paa anden Maade gennem Tilskud fra Staten, men at det her vil være tilstrækkeligt, og paa den anden Side ogsaa naturligt, at Staten — paa tilsvarende Maade som over for visse Erhvervsvirksomheder — yder disse Baner sin Støtte ved paa rimelige Vilkaar at udlaae dem den til de paakrævede Udgifter nødvendige Kapital, dog mod Pant i det anskaffede Materiel eller mod at stille anden af Ministeren for offentlige Arbejder godkendt Sikkerhed. Udvalget maa formene, at der, saa vidt man i Øjeblikket kan overse Forholdene ved de paagældende Baner, ikke derved vil være forbundet nogen Risiko for Staten, idet man naturligvis forudsætter, at det, hvor dette ikke i Forvejen maatte være Tilfældet, gøres til en Betingelse for Udlaanet, at vedkommende Banes aarlige Driftsbudget approberes af Ministeriet, saaledes at ingen Udgift kan afholdes uden efter dettes Samtykke, ligesom Banen skal være forpligtet til at optage de fornødne Beløb paa Budgettet til Sikring af Banens fortsatte gode Vedligeholdelse. Udgiften til de af disse Baner ønskede, af Udvalget tiltraadte Moderniseringsforanstaltninger er af Udvalget opgjort til omkring 2,5 Mill. Kr., hvilket Beløb man paa de nedenfor nærmere angivne Vilkaar foreslaar ydet Banerne som Laan.

Tilbage bliver herefter en stor Del andre Baner, for hvis Vedkommende de ansøgte Moderniseringsforanstaltninger andrager Restbeløbet eller omkring 9 Mill. Kr.

Blandt de forskellige Hensyn, der kan anføres til Begrundelse af, at man fra Statens Side under vanskelige Forhold stiller sig forstaaende overfor disse Baner og yder dem en Støtte, der altsaa ikke som ved de foran omtalte Baner kan indskrænkes til et Laan, for hvis Forrentning og Tilbagebetaling Banens Stilling skulde byde i sig selv tilstrækkelig Garanti, idet de heromhandlede Baners Forhold er et saadant, at man maa bortse fra Muligheden af, at der af Driften kan afses de fornødne Beløb til de tilstaaede Bidrags Tilbagebetaling, kan særlig fremføres to, om end diametralt modsatte Synspunkter: Enten som ved visse Baner, at den paagældende Egn alene har baaret Byrden ved Tilvejebringelsen af den til Banens Anlæg i sin Tid nødvendige Kapital og derved i Virkeligheden fra Statens Side er blevet stillet ugunstigere end andre Egne, hvor Staten har bidraget til den oprindelige Anlægskapital, eller for disse sidste Tilfældes Vedkommende, at Staten i Forvejen er Parthaver i Banen og sidder inde med en større eller mindre Del af dens Aktiekapital, saaledes at det maa synes urimeligt, at Staten, naar ny Kapital er nødvendig til Foranstaltninger, der maa betragtes som Fornyerelser eller Udvidelser af Anlægget, og som naturligt kræver Aktiekapitalens Udvidelse, da holder sig tilbage. Ligesom disse Synspunkter dog kun maa betragtes som vejledende med Hensyn til den Stilling, der under de foreliggende Forhold fra Statens Side bør tages overfor de enkelte til denne Gruppe hørende Baner, saaledes kan selvfølgelig, bortset fra Statens (Statsbanernes) egen Interesse i Opretholdelsen af disse Baner, forskellige andre almenøkon-